

φέρωμεν πλείστα. Ἡ ἱστορία ὄλων τῶν αἰώνων διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι αἱ εὐτυχεῖς χώραι ἐν αἷς ἐξετείνοντο μεγάλα δάση ὑπῆρξαν πάντοτε ὑγιεῖς καὶ προσφευγῆς εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν κατοίκων. Αἱ αὐταὶ δὲ χώραι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν δασῶν ἐγένοντο ἐλώδεις, παρήγαγον δὲ μιάσματα καὶ παντὸς εἶδους αἰτίαις θανάτου. Οὕτω λ. χ. οἱ ἐλώδεις πυρετοὶ βασιλεύουσιν εἰς τινὰς χώρας τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας καὶ καθιστῶσιν αὐτὰς ἀκατοικήτους, ἐνῶ ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων γνωρίζομεν, ὅτι εἰς τὰς αὐτὰς χώρας οὔτε ἔλη οὔτε πυρετοὶ ὑπῆρχον, διότι ὑπῆρχον δάση. Πρὸ χιλίων ἐτῶν ἢ ἐν Γαλλίᾳ ἐπαρχία Brenne ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ δασῶν μετὰ τῶν ὁποίων ἐξετείνοντο πεδιάδες, ἀρδευόμεναι ὑπὸ ἀφθόνως ῥεόντων ὑδάτων. Ἡ Brenne ἦτο τότε ὀνομαστὴ διὰ τὴν εὐφορίαν τῶν πεδιάδων τῆς καὶ τὸ ὑγιεινὸν κλίμα τῆς. Σήμερον ὅτε τὰ δάση αὐτῆς ἐξηρανόθησαν, ἡ Brenne εἶναι χώρα ἐλώδης καὶ νοσηρὰ. Τὰ αὐτὰ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐπαρχιῶν Dombes, Bresse Sologne κτλ. Ἡ ὑγιεινὴ ἐπιβροχὴ τῶν δένδρων εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἀρκεῖ τὸ παραπέτασμα οὕτως εἰπεῖν ἐνὸς δάσους ὅπως σῶσῃ μίαν χώραν ἀπὸ τῆς δηλητηριώδους ἀναθυμιάσεως ἐνὸς ἔλους. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τι μέρος τῆς κάτω Ἰταλίας πλησίον τῶν Ποντικῶν ἐλῶν, καὶ εἰς πλείστα ἄλλα μέρη.

Τὰ ἄπαξ ἐντελεῶς καταστραφέντα ἐπὶ τῶν ὀρέων δάση δυσκόλως ἐκ νέου ἀντικαθίστανται, διότι οἱ χεῖμαρροι παρασύρουσι τὴν φυτικὴν γῆν, καὶ καθιστῶσι τὰ ὄρη βράχους ἀνεπιτηδείους πρὸς νέαν φυτείαν. Ὁ W. Alexis διηγεῖται, ὅτι ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ τῆς Πρωσίας πρὸ ἐνὸς καὶ ἐπέκεινα αἰῶνος κατεστράφη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐν δάσος χάριν χρηματολογίας. Ἡ κυβερνήσις εἰσέπραξε τῶ ὄντι διακοσίας χιλιάδας τάλληρα διὰ τῆς πωλῆσεως τῶν ξύλων τοῦ δάσους ἐκείνου. Ἄλλ' οἱ κάτοικοι τῆς ἐν λόγῳ ἐπαρχίας ἐπὶ πολλὰς γενεὰς μέχρι σήμερον ὑποφέρουσι τὰς συνετείας τῆς καταστροφῆς ἐκείνης, ἥτις μέχρι τοῦδε δὲν ἠδυνήθη νὰ θεραπευθῇ μ' ὅλας τὰς προσπάθειαις τῆς κυβερνήσεως. Σήμερον ἡ κυβερνήσις αὕτη εὐχάριστος ἤθελε δαπανῆσαι ἑκατομμύρια τάλληρων, ὅπως κατορθώσῃ τὴν φυτείαν τῶν ὀρέων τῆς ἐν λόγῳ ἐπαρχίας.

Εἰς ὅλα τὰ ἔθνη παρατηρήθη ἡ τάσις τῶν κατοίκων πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν δασῶν διὰ γαιῶν καλλιεργησίμων. Ἡ τάσις αὕτη εἶναι εὐεξήγητος. Οἱ δημητριακοὶ καρποὶ, αἱ νομαὶ καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη γεωργικῆς βιομηχανίας ἀποφέρουσι συνήθως πλείοτερον εἰσόδημα ἢ τὰ δάση. Ἄλλ' ἡ χάριν κερδοσκοπίας ὑπερβολικὴ καταστροφὴ τῶν δασῶν ταχέως φέρει τὰ ὀλέθρια αὐτῆς ἀποτελέσματα, ζημιοὶ δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἐκείνους, οἵτινες ἐκερδοσκοπήσαν ἐπὶ τῆς

καταστροφῆς αὐτῶν, καθόσον, ἐλαττωμένον τῶν ὑδάτων, πᾶν εἶδος καλλιεργείας ζημιούται. Διὰ τοῦτο τὰ εὐνομούμενα κράτη προσδιώρισαν ὠρισμένην ζώνην δασῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων καὶ τῶν λόφων, ἐκανόνισαν δὲ τὴν δεινροτομίαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ θυσιάσῃται τὸ γενικὸν συμφέρον εἰς τὸ κακῶς ἐννοούμενον συμφέρον ὀλίγων ἀτόμων. Ἐν Γαλλίᾳ ἐνίοτε ἐπελάθοντο τῶν κανόνων τούτων, αἱ δὲ ζημίαι διὰ τὸν τόπον ἐκείνον ἀπέβησαν οὐ μικραί. Ἐν συνόλῳ τὰ δένδρα ἀσχοῦσιν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου μεγίστην ἐπιβροχὴν, ἥτοι καθαρίζουσι τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα ἀφαιροῦντα ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ ἐκπέμποντα ὀξυγόνον, σταματῶσι τὰ νέφη καὶ διαλύουσι αὐτὰ εἰς βροχὴν, προφυλάττουσι δ' ἐν γένει τὴν γῆν ἀπὸ λίαν ταχείας ἀποξηράνσεως ἐν ἐποχῇ ἀνομβρίας, μετριάζουσι τὴν βίαν τῶν ἀνέμων, παρακωλύουσι τὰς μεγάλας βροχὰς ἀπὸ τοῦ νὰ παρασύρῃσι πρὸς τὰ κάτω τὴν φυτικὴν γῆν εἰς τὰ κατωφερῆ ἐδάφη, διὰ τῆς πτώσεως δὲ καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως τῶν φύλλων καὶ τῶν κλάδων αὐτῶν βελτιοῦσι μετὰ παρέλευσιν χρόνου τὰς ἀγόνους γαίας.

Συνεπῶς ἡ διατήρησις τῶν δασῶν ἀφορᾷ εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν καὶ εἰς τὸν δημόσιον πλοῦτον. Ἐπομένως τὸ ζήτημα τοῦτο ἔπρεπε νὰ θεωρῆται ἐκ τῶν πρώτων οὕτως εἰπεῖν ἐθνικῶν ζητημάτων, καὶ ὅμως ἐν γένει παρ' ἡμῖν οὔτε πόρρωθεν ἐκτιμᾶται ἡ σπουδαιότης αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἀνάγκη πάντες οἱ ἐννοοῦντες παρ' ἡμῖν τὴν ἐθνικὴν ἀξίαν τοῦ ζητήματος, ν' ἀναλάβωσιν ἀληθῆ πατριωτικὸν ἀγῶνα διὰ τῶν ὅπλων τῆς ἐπιστήμης, ὅπως πείσωσι τοὺς πάντας περὶ τῆς γινομένης συνεχῶς ἀνυπολογίστου ἐθνικῆς ζημίας, καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης νὰ ληφθῶσι σύντονα μέτρα πρὸς περαιτέρω πρόληψιν τοῦ κακοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΤΥΠΛΑΟΣ.

ΠΕΡΙ ΗΧΟΥΣ

Ὁ ἦχος, π. χ. ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἦχος κώδωνος, ἀντανακλάται ἐνῶ δηλ. προχωρεῖ πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἅμα συναντήσῃ ἐν ἐμπόδιον, ἕνα τοῖχον λόγου χάριν, ἐπανέρχεται πρὸς τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Τὸ φαινόμενον τοῦτο καλεῖται ἀντανάκλασις τοῦ ἤχου.

Δύο ἀπλούσταται παρομοιώσεις μᾶς καθιστῶσι σαφεστεύρας. Τοποθετήσατε παῖδας τὸν ἕνα ὀπισθεν τοῦ ἄλλου εἰς μίαν γραμμὴν. Ἐκαστος δὲ ἄς ἐπιθέσῃ τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ προηγουμένου. Ἀθήσατε βιαίως τὸν τελευταῖον, ἡ ὄθησις αὕτη μεταδίδεται ἀνεπιστήτως ἀπὸ τὸν τελευταῖον πρὸς τὸν πρῶτον, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ὁ πρῶτος ἀκουσίως πίπτει πρηνῆς (προϋμυτα). Ὑποθέσατε ἤδη ὅτι ὁ πρῶτος στηρίζεται διὰ τῶν χειρῶν του ἐπὶ

ένος τοίχου. Ἄν ἤδη καὶ πάλιν ὠθήσητε βιαίως τὸν τελευταῖον, ἡ ὠθησις φθάνει εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις ἀκουσίως ὠθεῖ τὸν τοῖχον τὸν ὁποῖον δὲν δύναται βεβαίως ν' ἀνατρέψῃ· ἡ ὠθησις ἐπαέρχεται πρὸς τὰ ὀπίσω πάλιν, ἤτοι ἀντανακλάται, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς πίπτει ὁ τελευταῖος τὸν ὁποῖον ὠθήσατε, ἀλλ' ἐξ ὑπτίας (τ' ἀνάσκελα).

Λάβετε σφαιράς ὡς τὰς τοῦ σφαιριστηρίου, τὰς ὁποίας ἐξαρτήσατε διὰ νήματος, τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης εἰς σειρὰν, οὕτως ὥστε νὰ ἐφάπτωνται ἀλλήλων. Ἀνυψώσατε τὴν πρώτην καὶ ἀφήσατέ την νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τῆς δευτέρας, ὡς ἐν ἐκκρεμῆς ὠρολογίου. Τότε ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη καὶ αἱ λοιπαὶ μένουσιν ἀκίνητοι, μόνον δὲ ἡ τελευταία ἀνυψοῦται, ἐκτελοῦσα τὸ ἄλλο ἤμισυ τῆς παλμικῆς κινήσεως τὸ ὁποῖον δὲν ἐξετέλεσεν ἡ πρώτη.

Ἄν ἤδη καὶ πάλιν στηρίζητε τὴν τελευταίαν ἐπὶ τινος ἀκινήτου στηρίγματος καὶ ἀνυψώσατε τὴν πρώτην, ἡ κίνησις προχωρεῖ πρὸς τὰ πρόσω, φθάνει εἰς τὴν τελευταίαν, ἀντανακλάται ἐπὶ τοῦ κωλύματος, ἐπανάγεται εἰς τὴν πρώτην, αὕτη δὲ ἀνυψοῦται ἐκτελοῦσα τὸ ἄλλο ἤμισυ τῆς παλμικῆς κινήσεως.

Καθ' ὅμοιον τρόπον ἀντανακλάται καὶ ὁ ἤχος, διότι καὶ ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἤχος μεταδίδεται, δύναται νὰ νοηθῇ συγκείμενος ἀπὸ μικροτάτας σφαιράς πολὺ ἐλαστικὰς. Ἄν δὲ σταθῶμεν εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τινος διαφράγματος ἀπέναντι ἐνὸς τοίχου, ὁ ἤχος θέλει ἀντανακλασθῆ καὶ θέλει γίνεαι ἀκουστός εἰς ἡμᾶς. Τὸ φαινόμενον τοῦτο καλεῖται ἠχώ.

Ἄλλὰ διὰ νὰ ἀκούσωμεν εὐκρινῶς ἓνα ἤχον, πρέπει οὗτος νὰ διαρκέσῃ καὶ νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τοῦ ὄργάνου τῆς ἀκοῆς μας $\frac{1}{10}$ τοῦ δευτερολέπτου. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ἐν δεύτερον λεπτόν ὁ ἤχος διατρέχει 340 μέτρα, τότε εἰς $\frac{1}{10}$ τοῦ δευτερολέπτου θέλει διανύσει 34 μέτρα. Ὅθεν ἂν ἡμεῖς σταθῶμεν εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τοίχου 17 μέτρων καὶ φωνήσωμεν Ω, τότε ὁ ἤχος διὰ νὰ φθάσῃ πάλιν εἰς ἡμᾶς θέλει διανύσει 34 μέτρα εἰς χρόνον $\frac{1}{10}$ τοῦ δευτερολέπτου, ἡμεῖς δὲ θέλομεν ἀκούσει εὐκρινῶς τὸ Ω καὶ διαστελεῖ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πρῶτου. Ὅθεν ἡ ἠχώ δὲν εἶναι εὐκρινῆς ἂν σταθῶμεν εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τοίχου μικροτέραν τῶν 17 μέτρων.

Διὰ νὰ ἀκούσωμεν εὐκρινῶς τὴν ἠχώ λέξεως δισυλλάβου, π. χ. Ἐλλάς, πρέπει νὰ σταθῶμεν τοῦλάχιστον εἰς ἀπόστασιν δύο φορές 17 μέτρων, ἤτοι εἰς 34 μέτρα, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Διπλῆ ἀντήχησις. Ἄν σταθῶμεν μεταξὺ δύο τοίχων ἐνὸς κτιρίου καὶ φωνήσωμεν, θέλομεν ἀκούσει δις ἐπαναλαμβανομένην τὴν ἠχώ, διότι ὁ ἤχος ἀντανακλώμενος ἐπὶ τοῦ πρώτου τοίχου

ἀντανακλάται καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου. Ἄλλ' ἡ πρώτη ἀντήχησις εἶναι εὐκρινεστέρα τῆς δευτέρας, διότι ὁ ἤχος γίνεται ἀσθενέστερος διὰ τῶν διαδοχικῶν ἀντανακλάσεων. Τὰ κτίρια, οἱ βράχοι, τὰ βουνά, τὰ πυκνὰ δένδρα καὶ αὐτὰ τὰ νέφη παράγουσι τὸ φαινόμενον τῆς πολλαπλῆς ἀντηχήσεως. Μεταξὺ τῶν πολλαπλῶν ἀντηχήσεων ἀναφέρουσι τὴν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Σιμονέτα ἐν Ἰταλίᾳ, ἣτις ἐπαναλαμβάνει τεσσαράκοντα φορές κρότον πιστολίου.

Ὅσοι ἐπεσεκέρθησαν τὰ ὑπόγεια τοῦ Πανθέου ἐν Παρισίοις, ἔνθα ὑπάρχουσιν οἱ τάφοι μεγάλων τῆς Γαλλίας ἀνδρῶν, θὰ ἐξεπλάγησαν βεβαίως ἀκούοντες τὴν φοβερὰν ἀντήχησιν ἴσῃ πρὸς κρότον πυροβόλου, ἣτις παράγεται ἀπὸ ἀσθενῆ κτύπον ὑπὸ τοῦ φύλακος διδόμενον διὰ τοῦ ἐπενδύτου του.

Ὁ Ἄδδισων ἀναφέρει ἠχώ ἐν Ἰταλίᾳ ἣτις ἐπαναλαμβάνει 56 φορές κρότον πιστολίου.

Ἡ ἠχώ τοῦ Βερδὲν, παραγομένη ἀπὸ δύο πύργους ἀπέχοντας ἀλλήλων 52 μέτρα, ἐπαναλαμβάνει δώδεκα φορές τὴν αὐτὴν λέξιν.

Ἡ μεγάλη πυραμῖς τῆς Αἰγύπτου ἔχει ὑπογείους αἰθούσας, συγκοινωνούσας διὰ στοῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἠχώ ἐπαναλαμβάνεται δεκάκις. Κεῖ αὐτὰ τὰ νέφη ἀντανακλώσι τὸν ἤχον, εἰς τοῦτο δὲ ἀποδίδουσι τὸν παρατεταμένον κρότον τῆς βροντῆς, ἂν καὶ ἡ ἀστραπὴ πολλάκις εἶναι στιγμιαία. Ὁ ἤχος ἀντανακλάται ἢ ἀπὸ ἐν νέφους εἰς ἄλλο, ἢ μεταξὺ τοῦ νέφους καὶ τῆς γῆς.

Εἰσερχόμενοι εἰς μεγάλην αἰθουσαν ἐντελῶς κενὴν, ἀκούομεν τὸν κρότον τῶν βημάτων μας ἰσχυρῶς ἀντηχοῦντα, διότι ἀντανακλάται ἐπὶ ὅλων τῶν τοίχων. Ἄν ὅμως καλύψωμεν τοὺς τοίχους μετὰ πηκτοῦ ἢ θέσωμεν ἐπιπλα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, ἡ ἀντήχησις αὕτη δὲν λαμβάνει χώραν, διότι οἱ τάπητες ἢ τὰ ἐπιπλα ἀπορροφῶσιν οὕτως εἰπεῖν τὰς δονήσεις τοῦ ἀέρος, ὁ δὲ ἤχος δὲν ἀντανακλάται πλέον. Ῥήτωρ ὀμιλῶν ταχέως ἐντὸς μεγάλου ναοῦ, π. χ. εἰς τὴν Μητρόπολιν, δὲν γίνεται καταληπτὸς, διότι ἡ φωνὴ του ἀντανακλάται ἐπὶ ὅλων τῶν τοίχων καὶ ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐπέρχεται σύγχυσις. Ὅταν δὲ μία συλλαβὴ προφερομένη φθάσῃ εἰς τὸ οὖς μας ἀπ' εὐθείας, συνταυτίζεται μετὰ τὰς ἀντηχήσεις προηγουμένων συλλαβῶν. Διότι μία συλλαβὴ προφερομένη, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὄροφὴν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀντανακλασθῆ καὶ ἔπειτα εἰς τὸ οὖς μας, ἀπαιτεῖ πολὺ περισσότερον χρόνον παρὰ ὅταν ἔρχεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγορευόντος εἰς τὸ οὖς μας.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὴν μουσικὴν τὴν φωνητικὴν ἢ καὶ τὴν ὄργανικὴν. Εἰς τὰς μικρὰς μὲν αἰθούσας ἡ ἠχώ δὲν προφθάνει νὰ σχηματισθῆ ἢ μᾶλλον συνταυτίζεται μετὰ τὸν ἀπ' εὐ-

θείας ἤχον, τὸν ὁποῖον καὶ καθιστᾷ πλέον ἐντατικόν, ἐνῶ εἰς μίαν μεγάλην αἰθουσαν ὁ ἤχος καὶ ἡ ἀντήχησις αὐτοῦ ἀποχωρίζονται καθ' ὀλοκληρίαν. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐντὸς μεγάλου ναοῦ ἐπιτυχία συναυλίας, τῆς ὁποίας ὁ ρυθμὸς ταχύς. Ἀπ' ἐναντίας ἐπιτυγχάνει πληρέστατα ὡς πρὸς τὴν ἀκουστικὴν ρυθμὸς βραδύς, ὁποῖος εἶναι ὁ παρὰ τοῖς δυτικοῖς παραδεδεγμένους εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὀργανικὴν μουσικὴν των. Οἱ ἤχοι παραγόμενοι μετὰ βραδύτητος ταυτίζονται μετὰ τὴν παραγομένην ὑπ' αὐτῶν ἤχῳ, γενόμενοι οὕτω μᾶλλον ἐντατικοὶ καὶ καταναυκτικοί. Ἐνῶ μουσικὴ ταχεῖα καθίσταται ἀνυπόφορος ὑπὸ τοὺς θόλους μεγάλου ναοῦ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω κατανοεῖ ὁ ἀναγνώστης ἀρχοῦντως, διατὶ ἡ αἰθουσα τοῦ νέου Βουλευτηρίου μας ἀπέτυχεν ἀκουστικῶς, διότι ἡ φωνὴ τοῦ ῥήτορος ταυτίζεται μετὰ τὰς πολλαπλᾶς ἀντηχήσεις, οὕτω δὲ ἐπέρχεται σύγχυσις. Βαρεῖς τάπητες καλύπτοντες τοὺς τοίχους ἤθελον βελτιώσαι πολὺ τὴν ἀκουστικὴν τῆς αἰθούσης.

ΤΙΜ. Α. ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΙΟΣ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

5.— Διατὶ αἱ ὕδατοι τῶν παραθύρων τοῦ δωματίου μας καλύπτονται ὑπὸ δρόσου ἐν καιρῷ χειμῶνος;

Διότι ὁ ἐσωτερικὸς ἀήρ τοῦ δωματίου μας εἶναι θερμότερος τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐμπεριέχει μεγαλύτεραν ποσότητα ἀτμῶν ὕδατος ἐν ἀφανεῖ καταστάσει. Ἀλλὰ τὰ λεπτὰ στρώματα τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀέρος, τὰ ὅποια ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ψυχρῶν ὑάλων ἀποψύχονται, μέγα μέρος δὲ τῶν ἀφανῶν ἀτμῶν τοῦ ὕδατος κατακρημνίζονται ἐν εἶδει δρόσου ἐπὶ τῶν ὑάλων τοῦ παραθύρου ἐσωτερικῶς. Ἄν δὲ τὸ ἐξωτερικὸν ψυχρὸς αὐξήσῃ, ἡ δρόσος αὕτη πηγνύται καὶ μεταβάλλεται εἰς πάχυν.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει ὅταν κατὰ τὸ θέρος πληρώσωμεν φιάλην ὕδατος περιέχοντος πάγον. Ἀμέσως αἱ ἐξωτερικαὶ τῆς φιάλης παρεῖαι καλύπτονται ὑπὸ δρόσου.

ΡΩΣΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

ΤΟ ΨΥΧΟΣ, Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΜΟΣ

Εἰς περιηγητῆς ἀπήντησέ ποτε καθ' ὁδὸν τὸν Ἥλιον, τὸ Ψυχὸς καὶ τὸν Ἄνεμόν. Ἐχαιρέτισε δ' αὐτοὺς καὶ εἶπε·

«Καλ' ἡμέρα.

«Διὰ ποῖον εἶπε τὴν καλ' ἡμέραν τάχα;» ἤρχισαν τότε νὰ λέγωσι μεταξύ των οἱ τρεῖς σύντροφοι.

— Βεβαίως δι' ἐμὲ, λέγει ὁ Ἥλιος, ἐπειδὴ φοβεῖται μήπως τὸν καύσω.

— Ὅχι, ἔχεις λάθος, τὴν εἶπε δι' ἐμὲ, λέγει τὸ Ψυχὸς, ἐπειδὴ μὲ φοβεῖται περισσότερον.

— Παράξενον πρᾶγμα!, προσθέτει ὁ Ἄνεμος· οὔτε σὲ οὔτ' ἐκείνον ἐχαιρέτισεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐμὲ μόνον.

Καὶ ἰδοὺ ἀμέσως λοιπὸν ἤρχισαν νὰ φιλονεικῶσι, νὰ ὑβρίζωνται καὶ μικροῦ δεινὸν ἔγρονθοκοποῦντο.

— Τέλος πάντων, ἀνακράζει ὁ Ἄνεμος, τί ὠφελοῦσιν αἱ φιλονεικίαι; Ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἐρωτήσωμεν αὐτὸν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι πρὸς ποῖον εἶπε τὴν καλ' ἡμέραν.

Παρευθὺς τρέχουσι κατόπιν τοῦ περιηγητοῦ, τὸν συλλαμβάνουσι καὶ τὸν ἐρωτῶσιν.

— Τὴν εἶπα πρὸς τὸν Ἄνεμον, ἀπαντᾷ ὁ ἄνθρωπος.

— Ἄ! ἅ! καὶ ὕστερον λέγουσιν ὅτι δὲν εἶχα δίκαιον, ἀνακράζει ὁ Ἄνεμος.

— Πολὺ καλὰ, προσθέτει ἀμέσως ὁ Ἥλιος πλήρης ὀργῆς· τώρα πρέπει νὰ προσέχῃς. Θὰ σὲ κατακάψω, καὶ τότε θέλεις μ' ἐνθυμηθῆ.

— Μὴ φοβοῦ τὸ παραμικρόν· δὲν θὰ σὲ κατακάψω, λέγει ὁ Ἄνεμος, διότι ἐγὼ θὰ ἀρχίσω νὰ πνέω καὶ θέλω σὲ δροσίξει.

— Ναι, ἀνόητε ἄνθρωπε, ἀλλὰ τότε θὰ ἀναλάβω ἐγὼ νὰ σὲ παγώσω, προσθέτει τὸ Ψυχὸς.

— Μὴ ἀνησυχῆς, φίλε μου, λέγει πάλιν ὁ Ἄνεμος· ἐάν τὸ Ψυχὸς ἐπιχειρήσῃ νὰ σὲ καταδιώξῃ, παύω ἀμέσως ἐγὼ τοῦ νὰ πνέω, καὶ οὕτω πῶς δὲν ὑποφέρεις τίποτε· διότι οὔτε τὸ ψυχρὸς δύναται νὰ βλάψῃ ἄνευ τοῦ ἀνέμου, οὔτε ὁ ἥλιος νὰ καύσῃ, ὅταν ὁ ἄνεμος πνέῃ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Πολλάκις ἡ ψυχὴ, ἰδίως τοῦ νέου, εὐρίσκειται οὕτω πῶς διατεθειμένη, ὥστε μικρὰ παράκλησις ἀρκεῖ νὰ παρασύρῃ αὐτὴν εἰς πράξεις φερούσας τὸν τύπον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, καθὼς τὸ ἄνθος τὸ ὁποῖον, ἅμα ἀνοίξῃ, κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ στέλεχους, ἕτοιμον νὰ χαρίσῃ τὴν εὐωδίαν του εἰς τὴν πρώτην πνοὴν τοῦ ἀέρος. Αἱ στιγμαὶ αὗται, ἀξίαι νὰ κινήσωσι τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸ σέβας, εἶνε κυρίως ἐκείναι τὰς ὁποίας ἡ πονηρία καὶ ἡ φιλοκέρδεια καιροφυλακτοῦν προσεκτικῶς ν' ἀρπάξωσι, δεσμεύουσαι οὕτω διαπαντὸς τὸ ἀφροῦρητον αὐτῶν θῦμα. (Manzoni).

* Ἐνθυμοῦ πάντοτε τὸ παρελθόν· ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος ἄς σὲ προτρέπη νὰ ὠφελήθῃς ἐκ τοῦ παρόντος πλείοτερον καὶ καλλίτερον, ἢ ὅσον ὠφελήθῃς ἐκ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος πλέον χρόνου. Ἐν ταῖς ὀλίγαις ταύταις λέξεσιν ἅπανα τοῦ σοφῶς ζῆν ἡ τέχνη περιλαμβάνεται. (Zschokke).

* Ἡ ἐκτίμησις ἀξίζει πλείοτερον παρὰ ἡ διασημότης, ἡ ὑπόληψις ἀξίζει πλείοτερον παρὰ